

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 738/2023
14.02.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Јасмине Стаменковић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца Привредно друштво за прераду пластичне масе, гуме, коже и метала „САБА БЕЛЧА“ д.о.о. Прешево, чији је пуномоћник Јелена Петровић, адвокат у ..., против тужене Општина Прешево, коју заступа Општинско правобранилаштво Општине Прешево, ради утврђења, вредност предмета спора 4.328.338,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 2394/22 од 11.01.2023. године, у седници већа одржаној дана 14.02.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 2394/22 од 11.01.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 2394/22 од 11.01.2023. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Лесковцу П 700/21 од 21.12.2021. године, ставом I изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца да се утврди да Општина Прешево солидарно одговорна за дуг Месне заједнице „Ораовица“ из Прешева, а по пресуди Трговинског суда у Лесковцу П 1373/06 од 03.05.2007. године. Ставом II изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да исплати износ од 4.328.338,14 динара са законском затезном каматом почев од 18.03.2004. године до коначне исплате, као и 265.266,00 динара на име трошкова тог парничног поступка. Ставом III изреке, одређено је да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 2394/22 од 11.01.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу II и III изреке.

Против другостепене пресуде тужилац је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

-2-

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 10/23) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Тужилац је тужбу засновао на наводима да по основу извршне исправе - пресуде Трговинског суда у Лесковцу П 1373/06 од 03.05.2007. године има ненаплаћено потраживање од Месне заједнице „Ораовица“ из Прешева у износу од 4.328.338,14 динара са законском затезном каматом од 18.03.2004. године па до исплате, као и трошкове парничног поступка у износу од 265.266,00 динара. Покренуо је извршни поступак против Месне заједнице као извршног дужника, који је спроводио јавни извршитељ, који је у поступку спровођења извршења утврдио да не постоје покретне ствари које могу бити предмет пописа извршења, те обавестио извршног повериоца, овде тужиоца да може доћи до обуставе извршног поступка. Позивајући се на одредбе члана 6, 20, 72, 75, 76. и 77. Закона о локалној самоуправи, као и на одредбе члана 14. Закона о стечају, тужилац је поднео тужбу сматрајући да постоји солидарно установљена законска обавеза туженог као оснивача за обавезе Месне заједнице „Ораовица“. Тужени је оспорио тужбу и тужбени захтев. Истакао је приговор застарелости потраживања.

Одлучујући о делу тужбеног захтева којим је тужилац тражио да суд обавезе Општину Прешево да тужиоцу исплати новчани износ од 4.328.338,14 динара са законском затезном каматом почев од 18.03.2004. године до коначне исплате, као и износ од 265.266,00 динара на име трошкова парничног поступка, нижестепени судови су одбили тужбени захтев због застарелости потраживања.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване нижестепене пресуде, Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Ревидент је поставио питања у вези којих сматра да је употребно уједначавање судске праксе, конкретно да ли постоји солидарна обавеза туженог пре него што је суд утврдио постојање солидарне обавезе и од када тече рок застарелости, али није указао на примере другачије судске праксе о конкретним питањима. У ревизији се не указује на другачије правноснажне судске одлуке поводом исте или сличне чињеничноправне ситуације, па стога нема потребе за уједначавањем судске праксе. Сама по себи евентуална погрешна примена материјалног права поводом истакнутог приговора застарелости од стране туженог ни довољан разлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Није потребно ново тумачење права о застарелости потраживања.

Посебно, таква потреба није исказана ни у погледу одлучивања о трошковима поступка.

-3-

Посебна ревизија служи као изузетно и крајње правно средство, чији циљ није да се преиспитују правноснажне пресуде сходно појединостима конкретног случаја, већ да се кроз конкретни случај реши питање од посебног (ширег) интереса, а које се може подвести под један од основа из 404. став 1. Закона о парничном поступку. Наведено у овом поступку није случај.

Из наведених разлога применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП-а одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), Врховни суд је нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Одредбом члана 485. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија у привредним споровима није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужилац је против туженог поднео тужбу дана 23.06.2020. године. Вредност предмета спора побијаног дела износи 4.328.338,00 динара, што представља противвредност од 36.812,33 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како у овом привредном спору вредност предмета спора побијане правноснажне пресуде не прелази законом прописани цензус од 100.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија тужиоца није дозвољена.

Из наведених разлога на основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**